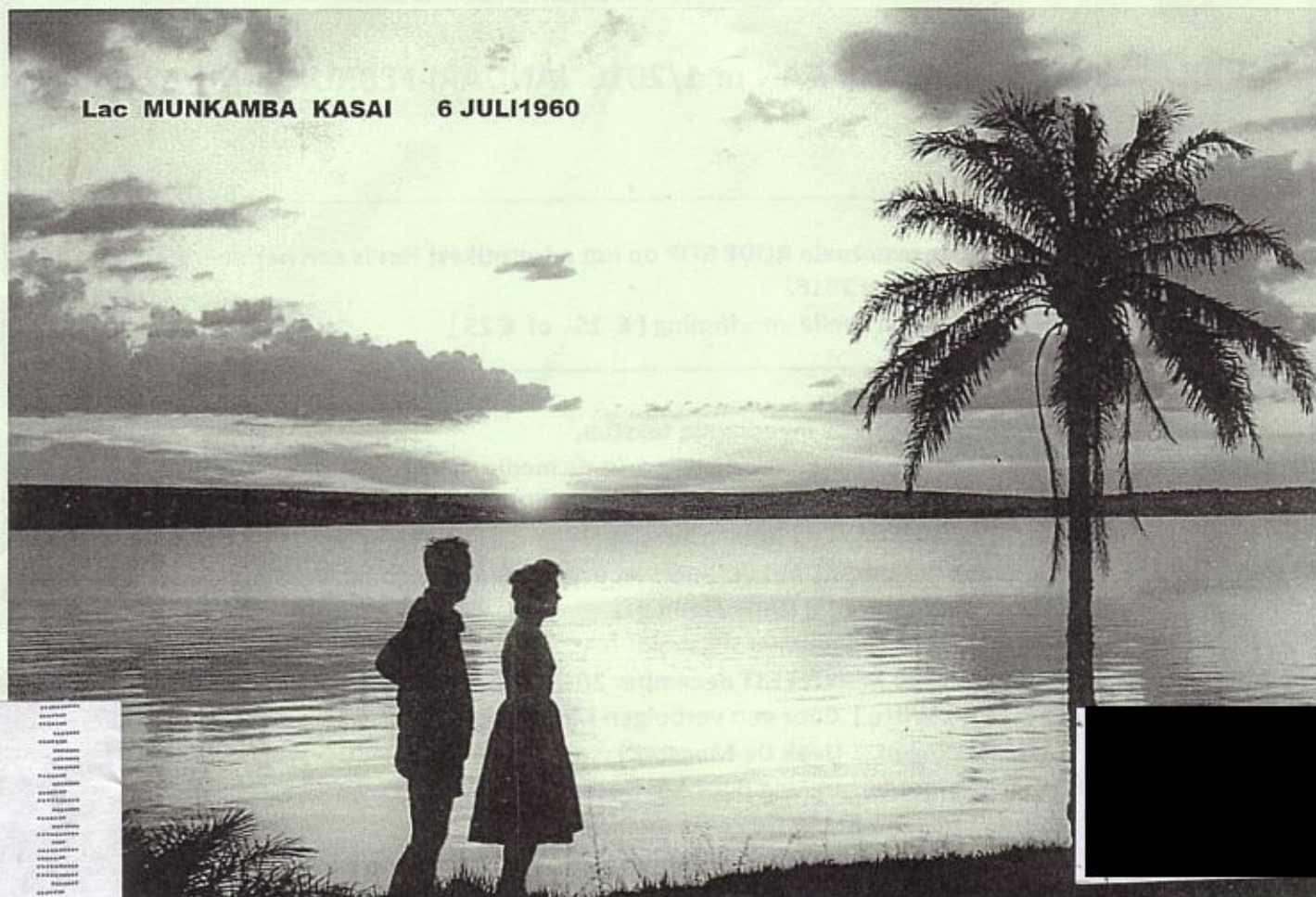

jan.febr.mrt. 2016
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende Centrum
P913037

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN

Lac MUNKAMBA KASAI 6 JULI 1960

**Ledenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
Kolonialen en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

dorp aan een rivier/Congo

BLADWIJZER de MOHIKAAN nr 1/2016 JANUARI-FEBRUARI-MAART

1) - KAPT: let aub.op de eventuele RODE STIP op het adresetiket! Het is een herinnering aan de niet betaalde bijdrage 2016.

Bij voorbaat DANK voor een snelle vereffening (€ 15- of € 25)

2)- Beknopte beschrijving van de ingediende teksten.

3)- Congo en Koloniale "bashing" mode-trend in de media. (Bob)

4)- Editoriaal: ... Burundi (door Hoofdredacteur B. Eggermont)

5)- De "Spoken" van Leopold II in het Oostendse Muzee.

6) - 7) - " Papa, sauve la caisse..." het verhaal van een Griek in Congo (Eddy Merveillie)

8) - "Niets nieuws onder de zon " (Willy Alenus)

9) - Regime wissel in Syrië en Indianen Wijsheid.

10)-11) - Ons zeer geslaagd KERSTFEEST december 2015 in kleuren (Lieve)

12)-"Sacré Ludo..."(De Witte) door een verbolgen Mohikaan.

13)- Over bootvluchtelingen.... (Jaak De Meester)

14)-15) - CONGO, een late bespreking door Jan Neckers in " 't Pallieterke".

16)- In Memoriam: Ereleden Manu De Zeine en Dirk Vandewalle.

17)-" CONGO H(G)EKTE" door Mohikaan Antoine Craet.

18)-" Ik was jong en leefde in Congo " Dominique De Mets.

19)- Voor wat, hoort wat... voorlopige lijst steunende Ereleden 2016.

20)- " Wij waren daar toch ook! " Dames vertellen over HUN leven in CONO.

**Deze NIEUWSBRIEF is uitgegeven door de feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST-EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN
SECRETARIAAT: Visserskaai 45 bus 3b- 8400 Oostende**

GEWOON LID- JAARABONNEMENT € 15 - STEUNEND ERELID JAARABONNEMENT € 25
te storten op rekening Robert VANHEE BE 50- 9730- 3024- 3018

Wij MOHIKANEN WEIGEREN SCHULDIG TE PLEITEN!

Na de 'Dipenda' en onder de dekolonisatie, werden alle oud-kolonialen en soms de Missionarissen als vogelvrij beschouwd hierbij enthousiast bijgestaan door de linkse media, op zoek naar bloed en tranen.....

Na een rustperiode van een paar decades, doken plotseling allerlei zelfbenoemde CONGO kenners op die vanuit de 'Hiltons' in Kinshasa, geheel ons koloniaal verleden analyseerden en vooral bekritiseerden. Plots werd Lumumba en vooral koning Leopold II weer opgegraven...

Dat populaire Congo en Kolonialen "bashing" nam onlangs toe in schandalige tentoonstellingen en benamingen Lumumbaplein....

Als klap op de vuurpijl neemt de ex-rechtse STANDAARD de fakkel over in de columns van ABOU JAH JAH wat trouwens deze ex "AVV-VVK Gazet" haar laatste Mohikanen abonnees deed verliezen. We kregen zelfs geen recht op antwoord of verdediging.

En al deze NESTBEVUILERS halen langzaam maar zeker hun slag thuis. Enkele voorbeelden?

- op een MOHIKAAN begrafenis vroeg de familie geen woord te reppen onder de dienst over het Congo verleden van de afgestorvene, en hij was 40jr. kolonist geweest!
- op een bootreis vroeg mij een mee reizende Mohikaan, niet te laten blijken dat we oud kolonialen waren want men zou ons kunnen pesten...
- In een rusthuis liet een Mohikaan onder druk van de kinderen, alle Congo souvenirs verwijderen uit zijn nieuwe flat...

WELNU, WIJ OUDE - OUD - KOLONIALEN WEIGEREN SCHULDIG TE PLEITEN;

WIJ VERDIENEN EN EISEN RESPECT OMDAT WIJ, MANNEN EN VROUWEN WAREN :

- die zich dagen lang een weg kapten doorheen het dichte oerwoud -
- die in hitte en bij storm op eindeloze rivieren vaarden -
- die stenen bakten, katoen- en koffievelden aanlegden -
- die in vochtige tenten en primitieve 'gites' sliepen -
- die rond een vuurtje 's avonds naar de verhalen van de "oudjes" luisterden-
- die Lepra hebben behandeld en kindjes ter wereld geholpen -
- die miljoenen inlandse kinderen hebben leren lezen en schrijven-
- die "palavers" oplosten en recht deden uitspreken -
- die gebeeefd hebben van malaria en "bilharriose" -
- die leerden leven met de geur van maniok en palmolie -
- die het zingen van de roeiers op de stroom en het leed van de mama's begrepen-
- die gedurende TWEE EN VIJFTIG JAAR, met enkele DUIZENDEN, de "PAX BELGICA" in stand hielden in een verdeeld, stamtwistend land, zo groot als EUROPA !

Bob VANHEE

een fiere Chef MOHIKAAN.

EDITORIAAL

Het is weer, eens te meer, onrustig in Burundi. En eens te meer, is het natuurlijk onze schuld. Volgens de "kenners" leefden de Tutsi en Hutu vreedzaam bijeen zoals het hoort tussen wolven en schapen. Maar dan kwamen die stoute blanken en hitsten de etnische tegenstelling op door allerlei administratieve maatregelen. Met de gekende moordpartijen als gevolg. Dat is de linkse theorie die algemeen opgang vindt.

Men vergeet toch gemakkelijk dat rond 1500 de Tutsi vanuit Ethiopië langs de Nijl afzakten tot op de heuvels van de Grote Meren. Sluw, krijgshaftig en met hun koeien met de lange hoornen als lokaas, wisten de Tutsi vlug de lokale boerenbevolking in hun totale greep te krijgen. Hun volstrekt meesterschap was gegrondvest op het feodaal leenstelsel gebaseerd op de melkgevende koe (ubuhake). Als Hutu deed je er best aan je kalm te houden of je kreeg bezoek van een Twa (pygmoïde, de oorspronkelijke bewoner van de streek) die fungeerde als KGB voor de heersende Tutsi en het vuile werk voor hen oploste.

Dan kwamen eerst de Duitsers die in 1916 de baan moesten ruimen voor de Engelsen met de steun van de Belgen. Als dank kregen we het mandaat over Rwanda en Burundi, twee onvruchtbare landjes met elk hun eigen Tutsi-koning en elk iets kleiner dan België, met meer koeien dan mensen. Onze belagers beweren dat wij die landjes leeg zogen voor ons profijt. Eigenaardige redenering want waarom moest dan België ieder jaar voor honderden miljoenen BfF toesteken aan ieder landje om het budget op peil te houden?

Wij zouden dus de etnische en slechte verhouding tussen de Tutsi en de Hutu opgefokt hebben als meesters in het "verdeel en heers-spel". We hebben er over gewaakt dat de grootste excessen van de Tutsi getemperd werden en zijn er in geslaagd het leenstelsel af te schaffen. Wat we bovendien gedaan hebben is de uitvoering van de opdracht die de Verenigde Naties ons oplegden in 1947: democratie invoeren en voorbereiden op de onafhankelijkheid. We deden dat door het decreet van 14.07.1952. Aldus hebben we in 1954 de allereerste verkiezingen ingevoerd voor de installatie van raadgevende organen op alle niveaus. Andere zouden volgen. Door het onderwijs hebben niet alleen de Tutsi leren lezen en schrijven maar ook de Hutu. Door onderwijs ontstaat een kritische zin, taalvaardigheid en zelfzekerheid. De Tutsi zagen hun almacht bedreigd en werden de permanente aanstokers van terreur. Met de steun van het democratische Rwanda, begonnen de Hutu van Burundi zich te organiseren tegen de politieke Tutsi-overmacht. Dit leidde in 1972 tot de genocide van de Hutu waarbij minstens 300.000 Hutu, de meest ontwikkelden, vermoord werden en vele duizenden de vlucht namen. De bij de Hutu-revolutie in het naburige Rwanda van 1959 hebben de naar Burundi gevluchte Tutsi, geboren intriganten, zich gemengd in de lokale politiek en verwekten bij de leidende Burundese Tutsi achterdocht en vrees voor de opkomende Hutu.

Er is wel een belangrijk verschil tussen Rwanda en Burundi. In Rwanda is de mengeling van Tutsi en Hutu zeer beperkt in tegenstelling tot Burundi waar de rassenmix veel meer uitgesproken is. In Burundi was koning Mwambutsa gehuwd met een Hutu. Ondenkbaar in Rwanda. Rwanda is zogezegd kalm onder de extreme Tutsi-dictatuur van Kagame waar de Hutu voor heel lang monddood gemaakt zijn. In Burundi tiert de strijd om de macht nog welig ofschoon de Tutsi-minderheid van 14% toch in de regering 40 % toegewezen krijgt. Hutu-presidenten doen er goed aan een degelijke levensverzekering te nemen. Men dacht dat door het aantreden van de Hutu-president Nkurunziza er eindelijk rust zou komen in Burundi. Dat is in totale miskenning van de eeuwenoude mentaliteit van de Tutsi.

Maar het is te begrijpen, als je eeuwen lang de grote baas zijt geweest, is het lastig om de macht te delen. Heel Jammer voor de talrijke bevolking. Ons, koloniale, treft geen schuld, integendeel. Maar aangezien we geklasseerd staan als slechteriken, zullen we het blijven.

Boudewijn Eggermont

Inderdaad, het zal nooit ophouden: voor de derde maal dit jaar worden wij, Kolonialen door een tentoonstelling door het slijk gesleurd (cfr Expo BelVue en Biennale Venetie). De Expo loopt nu al en eindigt op zondag 3 januari... Welnu, we laten ons niet afschrikken en met de kop omhoog gaan we samen 'Spoken zien' daarna bieden we de aanwezige Mohikanen in de MU-ZEE bar een deugdelijke NIEUWJAARSDRONK aan. Vooraf komt NOG EEN VERRASSING!

De SPOKEN van Leopold II

Lil Ponger, Die Beute,

Maurice Tabard (1897-1984), Punu masker.

Uitgerekend in Oostende waar de aanwezigheid van Leopold II zo tastbaar is, wordt een tentoonstelling gehouden die ons koloniale verleden tegen het licht houdt en onderzoekt hoe we vandaag aankijken tegen zwart Afrika en de Afrikaanse kunst.

Onder de ietwat vreemde titel 'Europese spoken' pakt het Oostendse museum MuZee uit met een verrassende tentoonstelling. De tentoonstelling loopt in samenwerking met het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika, dat momenteel gesloten is wegens verbouwing en uitbreiding.

De Stoete Ostendenoare

Tien jaar geleden beschadigden nobeles onbekenden het monumentale bronzen standbeeld van Leopold II in Oostende dat de ietwat wrange titel draagt Dank der Congolezen. Bij een van de zwarte figuren die in de compositie bewonderend opkijken naar de hoog verheven vorst te paard werd een hand

TELEGRAM: <http://www.afrique-arts.com>

Europese spoken, tot 3 januari 2016 in MuZee, Romestraat 11, Oostende. Open van 10u tot 18u, gesloten op maandag. Info: www.muzee.be.

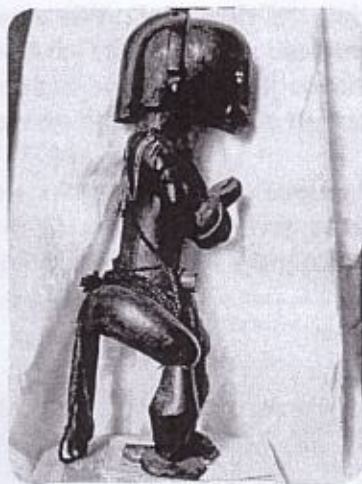

Foto voor het boek Iskustun

afgehakt. De daders van de 'aanslag' noemden zich De Stoete Ostendenoare, een groep oude anarchisten zo blijkt. Sindsdien staat het monument symbool voor de wredeheden die eind 19de-begin 20ste eeuw in Congo werden begaan door de Belgische koloniale overheersers.

Wij en de Ander

Het spook van de Belgische koloniale overheersing waart ook door het MuZee ter gelegenheid van de verrassende tentoonstelling Europese spoken. De expositie toont 45 artefacten uit het Afrikamuseum – zeg maar de vitrinekast van Leopold II. De kunstwerken worden aangevuld met vroege foto's van de verzamelde objecten, documenten van de eerste tentoonstellingen van etnische kunsten, tekstfragmenten van etnografen en kunstverzamelaars. Dat exotische en koloniale verleden wordt bovendien met het heden geconfronteerd in een geweldige fotoserie van Patrick Wokmeni die de oude kunstvoorwerpen in een hedendaagse setting voorstelt.

De tentoonstelling wil ons vooral doen nadenken over de wijze waarop WIJ over de ANDER dachten en denken. Het spook van het kolonialisme, het racisme, het postkolonialisme, het neokolonialisme werpt een schaduw over deze expositie. De Europese spoken uit de titel van de expositie zijn de ONZE.

Het beeld dat wij van Afrika hadden en hebben wordt naast en over elkaar

Patrick Wokmeni, Foto uit de reeks l'Europe fantôme, 2015.

gelegd. Wat is vandaag de rol van een etnografisch museum? Hoe moeten we omgaan met musea die uitpuilen van "roofkunst", zoals de zaalteksten in Oostende onomwonden stellen? Hoe staan we vandaag tegenover hedendaagse Afrikaanse kunst? Stuk voor stuk vragen die opborrelen bij het bekijken van deze zeer sterk gedocumenteerde tentoonstelling.

Schrijnend hoogtepunt is de confrontatie van de bezoeker met wat zich in Tervuren afspeelde in de schaduw van de Wereldtentoonstelling van 1897 in Brussel. Op dit hoogtepunt van het koningschap van Leopold II werd in Tervuren de koloniale rijkdom van België getoond, werden verzamelde en/of buitgemaakte artefacten tentoongesteld en een menselijke zoo opgesteld met een honderdtal uit Congo overgebrachte zogeheten 'inboorlingen'. Zeven van hen stierven tijdens de 'expositie' door koude en ziekte en liggen begraven naast de kerk van Tervuren.

Het ziet ernaar uit dat België stilaan in het reine wil komen met een van de meest zwarte pagina's uit haar geschiedenis. Op de Biennale van Venetië (nog te bezichtigen tot 22 november) kunt u de tentoonstelling Personne et les Autres zien, samengesteld door kunstenaar Vincent Meessen, waarop eveneens gefocust wordt op het beeld dat wij hebben van Congo. Zijn onze geesten wel gedekoloniseerd? Dat is de hamvraag.

"Papa – sauve – la – caisse".

Het verhaal van een Griek in Congo.

Een van mijn favoriete bezigheden tijdens mijn Congoreizen is het bezoeken van kerkhoven en sites met een economisch en historisch verleden. Dat mag voor sommigen een bizarre bezigheid lijken maar voor iemand met een passie voor de studie van het verleden is dat vaak een bron van inspiratie. Zo bezocht ik in 2013 tijdens mijn verblijf in Kisangani de voormalige gebouwen van de vroegere frisdrankenfabriek "Cristaleau". Wie was de man achter deze onderneming? Het antwoord toont meteen aan dat Belgisch Congo geen uitsluitend Belgisch verhaal was. Een toch wel aanzienlijk deel van de handel en nijverheid werd immers gerealiseerd door immigranten uit alle hoeken van de wereld.

Het bedrijf Cristaleau werd opgericht door de man van wie de volgende korte biografische notitie terug te vinden is in een in 1953 te Leopoldstad uitgegeven "Gulden Boek", "Belgisch Kongo en zijn koloniale."

390	BELGISCH KONGO EN ZIJN KOLONIALEN
PAPAZOGLAKIS Georges Hellène Industriel. Né à Smyrne, le 1 avril 1901. Il travaille depuis 1922 jusqu'en 1927 comme agent commercial pour la firme Papageo. De 1927 à 1938, il est planteur de café dans la région de Lubutu. Il crée en 1938 la Minoterie et Rizerie d'Obokote. D'après ce son toute une région a reçu sa signification géographique. Il cède son affaire, à la fin de la guerre et avant son départ pour l'Europe. Il revient en 1947 au Congo et organise à Stanleyville une industrie de boissons gazeuses et une fabrique de glace (Cristaleau).	 PAPAZOGLAKIS Georges Hellène Nijveraar. Geboren te Smyrna, op 1 April 1901. Hij werkt van 1922 tot 1927 als handelsagent voor de firma Papageo, in Kongo. Van 1927 tot 1938 is hij koffieplanter in de Lubutu-streek. Hij sticht in 1938 de «Minoterie et Rizerie d'Obokote». Deze naam heeft aan ganz de streek haar geografische betekenis gegeven. Op het einde van de oorlog en vóór zijn vertrek naar Europa laat hij zijn zaak over. In 1947 keert hij weer en organiseert te Stanleystad een spuitwaternijverheid en een ijsfabriek (Cristaleau).

Georges Papazoglakis was een Griek geboren in 1901 te Smyrna in het toen reeds zieltoegende Ottomaanse Rijk en het huidige Turkije. Toen na WO I Kemal Atatürk alles in het werk stelde om de Turkse natie haar teloor gegane nationale trots en zelfstandigheid terug te bezorgen, gebeurde dat niet zonder geweld. In de nasleep van het wereldconflict maakte Griekenland immers aanspraak op een deel van Klein-Azië, een regio waar een belangrijke aantal ethnische Grieken leefde. De landing van een Griekse legermacht in 1919 in de streek van Smyrna dreef het geschil op de spits en veroorzaakte een uitbarsting van geweld tussen de lokale Griekse en Turkse bevolking. De Turkse nationale verzetsbeweging onder leiding van Moestafa Kemal (de latere Atatürk) wist echter te zegevieren en vele Turkse Grieken kozen voor de emigratie. Zo ook Georges Papazoglakis die uiteindelijk aanvang de jaren 1920 in Belgisch Congo belandde. Daar begint hij zijn carrière als handelsagent van de firma "Papageo", een onderneming gesticht door de families Papazoglakis en Georghiou en met maatschappelijke zetel te Stanleystad.

Vanaf 1927 begint Georges voor eigen rekening als koffieplanter in de regio van Lubutu (Kivu) en in 1938 start hij met de "Minoterie et Rizeries d'Obokote", ten westen van Goma. Blijkbaar had Georges een markante persoonlijkheid en een uitgesproken handelsgeest, getuige het volgende citaat :

"L'administrateur territorial, M. René Van de Ghinste, y occupait la seule maison en matériaux durs de l'endroit. Elle avait été construite en blocs de lave et chaulée au moyen de coquilles de mollusques pêchés au bord du lac, et qui avaient ensuite été calcinées. Cette maison carrée ne comprenait qu'une seule pièce d'environ 4 mètres sur 4. La seule autre habitation, en pisé celle-là, était à cette époque, celle de deux factoriens Grecs nommés Angepoulos et Papazoglakis, et qui étaient la providence des Blancs de la région. On désignait le second sous le surnom de "Papa -sauve -la -Caisse". Tous deux étaient cependant très raisonnables dans leurs prix et ne manquaient jamais de sucre, indispensable pour sucrer les fraises qui, alors, abondaient dans la région entre le 15 janvier et le 15 juin"

Georges Papazoglakis verliet Congo tijdelijk in 1945 maar in 1947 was hij reeds terug en stichtte er in Stanleystad een frisdranken- en ijsfabriek onder de merknaam "Cristaleau". De handel bloeide vele jaren maar ook voor deze onderneming van de net voor de onafhankelijkheid nog tot Belg genaturaliseerde Griekse nijveraar werd met de Zaïriseringsgolf van 1973 het einde ingeluid. Anno 2013 resten nog slechts de ruïnes. De site bestaat nog en de naam prijkt zelfs nog op de toegangspoort maar in de verscheidene gebouwen van het fabrieksterrein huizen nu tientallen kleine "bric - a- brac" handeltjes.

Eddy MERVEILLIE

¹ Fragment uit de tekst van Stanislas Bucyalimwe Mararo: "Goma (Nord Kivu, RD Congo). Point de mire et de paradoxe", Geciteerd in Karen Büscher, " Conflict, state failure and urban transformation in the Eastern Congolese periphery. The case of Goma", P 52, Doctoraatsverhandeling in de Politieke en Sociale wetenschappen, R.U.G, Gent, pp 330

In ons 4de kwartaal- nummer dat verscheen op 11 november 2015, vroeg onze hoofdredacteur, collega en vriend Boudewijn zich af of ik misschien klaar was met mijn columns, waarvan de inhoud en de draagwijdte zich concentreren op of in de buurt van het Tanganyika-meer ? What's next, Willy, vroeg Boudewijn zich af.

Maar mijn inderdaad nimmer aflatende aandacht voor deze binnenzee werd mij opgedrongen door het verloop van de eerste W.O.(1914- 1918), of beter gezegd door de manoeuvres van de toentertijdse oorlogsvoerende burens, – België (B.C.), Duitsland (DOA), het Verenigd Koninkrijk en Zuid- Afrika, deze laatste als trouwe bondgenoot van het V.K. - Een merkwaardig bondgenootschap trouwens zo kort na de Anglo- Boer- oorlogen (1899- 1902), waar de Boeren- republieken als de officiële verliezers waren uitgekomen en het V.K. als de officiële, maar in werkelijkheid *Pyrrus*- overwinnaar.

Nog merkwaardiger lijkt mij dat de militaire opperbevelhebbers van de anti- Duitse geallieerde coalitie twee mekaar opvolgende Zuid- Afrikanen (Boeren) waren, Generaal Jan, Christiaan SMUTS (bijgenaamd "slim Jannie") en generaal Jacob van DEVENTER. Nog merkwaardiger is, – zeker voor wie niet vertrouwd is met de traditionele en wereldwijde Angelsaksische "*pump & circumstance*"- toestanden, – dat beide Boeren mettertijd opklommen tot de graad van Brits generaal (SMUTS werd zelfs veld- maarschalk) en bovendien dat zij *eventually* in de Britse adelstand werden verheven.

Maar ik schrijf voor "De Mohikaan", voor Belgische oud- koloniale en als het even kan, dan moet het *ludiek* blijven. Onze Belgisch- Congolese generaals en dan denk ik in de eerste plaats aan de toekomstige generaal Charles TOMBEUR de TABORA, hebben onder het bevel gestaan, rond 1916 van generaal SMUTS en vervolgens van generaal van DEVENTER. Uiteraard sprak TOMBEUR geen Engels en uiteraard kenden SMUTS en van DEVENTER geen Frans. Van generaal van DEVENTER staat hier en daar zelfs geschreven dat hij amper Engels kende en zich uitsluitend bediende van zijn moedertaal, het Afrikaans, toen nog *Cape Dutch* genaamd.

Uiteraard kreeg TOMBEUR bevelen van SMUTS en van van DEVENTER. Wie onze serie heeft gelezen, "Première guerre mondiale (1914- 1918). – La Force Publique entre le Bas- Congo et Tabora (IN « La revue trimestrielle du Cercle Royal des Anciens Officiers des Campagnes d'Afrique », - 1ste hoofdstuk verschenen begin juli 2014, 6de hoofdstuk verschenen op 11 november 2015), zal onder de indruk zijn gekomen o.a. van de uitgebreidheid en de kwaliteit van zowel de draadloze (radio), als van de draadhebbende telecommunicatie van vooral de Duitse vijand, maar ook van de bevriende legers en van de Force Publique.

Beste lezer, je hebt het al geraden, ook generaal TOMBEUR had, zij het soms sporadisch, radio- contact met zijn hiërarchische chefs, vandaag C.O.'s of C.G.'s (commanding generals) genaamd.

Frans, Engels, Swahili, Lingala spraken zij niet ? Wat dan wel? Alhoewel ik nog niet genoeg bewijzen heb (maar ik blijf zoeken), - dat soort zaken wordt soms toch wel genotuleerd, maar het kan ook een soldatengrap zijn (zoals het Amerikaanse soldatenjargon FUBAR ("F...d up beyond acceptable recognition"), uitgevonden door een "private" die al die KIA (killed in action), MIA (misses in action), DOW (died of wounds), AWOL (absent without leave), enz. kotsbeu was.

Alhoewel ik niet genoeg bewijzen heb, geloof ik dat, op kritieke momenten, wanneer TOMBEUR generaal SMUTS of van DEVENTER aan de "draad" had, dat dan kolonel George MOULAERT in handbereik was. De Boeren-generaals spraken Afrikaans (door MOULAERT in het Frans vertaald) en MOULAERT antwoordde in het Brugse Nederlands dat noch voor SMUTS, noch voor van DEVENTER vertaling nodig had. *Se non e vero, e bene trovato* (Indien het niet waar is, het is goed gevonden).

Het lag in mijn bedoeling, op deze 11 nov. uit te weiden over de nieuwe Ontwikkelingssamenwerking die op het eiland Malta werd uitgevonden door onze Eurocraten en door onze Afrikaanse leiders die in Oost-Afrika "WABENZI" worden genoemd, = zij die met een Mercedes- Benz rijden. Maar aangezien het leven van onze landgenoten in Burundi weer eens in gevaar is, heb ik beslist alles uit te stellen tot 2016. Maar lachen zullen zij, de JASPERS, LELIÉVRE, DEWEERD,- zij die zich zullen wanen terug in 1962- 1990 te zijn.
Willy ALENUS (Burundi, 1963- 1969).++

We were not perfect in Africa- but we are LIMITED EDITION!

REGIME WISSEL IN SYRIË ZOU RAMP ZIJN

In de TYD van 14 oktober een interview van de viceminister van Buitenlandse zaken van Syrië, waar ik 100% achtersta. Het is altijd aangenaam te lezen wat je al lang denkt. Enkele losse ideeën:

- de Soennieten waren in Europa doorgedrongen tot in Poitiers. Karel Martel wist ze terug te slaan tot over de Pyreneeën in 732, zo niet bogen we nu allen te samen 5 x per dag voorover richting Mekka en riepen "Allah Akhbar". Van christenen in Europa geen spoor meer.
- de Soennieten zijn bezig aan een opmars en voeren een hevige strijd tegen de Sjieten (sinds 652), sterk geholpen door de stomiteiten van de Westerlingen die aldus de gelegenheid scheppen. Buiten Europa met zware wapens zoals in Syrië en Yemen, met terreur in Afrika en Azië. Binnen Europa met de democratische macht van het aantal. De plotse instroom van moslims die Erdogan in gang gezet heeft, is geen toeval. Duitsland heeft "het geluk" er 200 moskeeën bij te krijgen dank zij de Saoudi's. De imans zorgen ervoor dat de moslims niet integreren in onze afschuwelijke westerse cultuur.
- Europa en de VS aanbidden het gouden kalf Saoudi-Arabië. Frankrijk verkoopt actueel voor ettelijke miljarden Euro's militair materiaal aan de Saoudi's. Dus moet Assad voor de Fransen van zijn troon, wat in feite de wens is van Saoudi-Arabië, dus die van de VS en dus van Europa.
- In februari 1945 heeft Roosevelt op de Amerikaanse kruiser de Quincy een akkoord gesloten met de Saoudi's dat nog steeds geldig is: de VS beschermen U en kopen uw olie. Als tegenprestatie laat je Israël gerust (dat nochtans volledig in Soennitisch gebied ligt).
- de gemeenschappelijke vijand van de soennieten, dus van de VS en dus van Europa zijn de sjieten. Bashar Assad is sjiet, dus moet hij weg. Iran zelf is te groot om rechtstreeks aan te vallen maar blijft de grote boeman. Arabieren en Perzen zullen nooit goede vrienden zijn.
- Europa is verondersteld christen te zijn. Wij moeten nu de sjieten bevechten in samenwerking met de soennieten die, als ze de gelegenheid hebben, de christenen volledig uitschakelen. Waar zijn we mee bezig? We gedragen ons al een bende schapen die onverdoofd geslacht worden.
- Poetin helpt Assad omdat hij nu al veel last heeft aan zijn zuiderflank met de opdringerige soennieten. Als Syrië volledig soennitisch wordt, is dat een enorme ramp voor Rusland. De VS jennen doet hem ondertussen wel deugd.

B. E.

DE GESCHIEDENISLES VOOR EUROPESE DUMMIES.

ALS DE INDIANEN IN AMERIKA DESTIJD
'N WAT STRENGER IMMIGRATIEBELEID
HADDEN GEVOERD ...

DAN LEEFDEN ZE NU NIET
UITZICHTLOOS IN DESOLATE
RESERVATEN AAN DE RAND
DER BESCHAVING EN...
ZOULDEN DAAR

DE MOHIKANEN NIET UITGESTORVEN ZIJN !

Ons hartverwarmend 6^e KERSTFEEST 12/12/2015

**EEN MOAMBE ETEN MET SOULMATES KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN...
IS EEN GRATIS MEDICAMENT DAT LEVENSLANG WERKT IN DE JUISTE DOSIS!**

WAAR IS DE TIJD DAT KERSTMIS NOG SOLIDARITEIT BETEKENDE ?

Daarom gaat de opbrengst van ons kerstfeest naar de projecten van onze leden Missionarissen die aan het front zijn gebleven in CONGO of hier als "antenne" een NGO steunen.

Sacré Ludo...

Wij, naïeve Mohikanen, dachten dat er na 55 jaar stilaan een einde zou komen aan de schandalige aanvallen van de linkse kerk die we machteloos moeten ondergaan. Niet dus. Hogepriester Ludo De Witte heeft weer eens zijn nijdig karakter laten de bovenhand halen. In de Standaard van 12 december kreeg hij met welbehagen van de redactie van die 'gazet' volle twee bladzijden en kon hij 'volle petrol' geven.

Het ging over de oorlogsinspanning die aan de kolonie gevraagd werd en waar de kolonie natuurlijk positief op gereageerd heeft. Het was onbetwistbaar een lastige tijd niet alleen voor de Belgen van het moederland maar eveneens in de kolonie. Onze geallieerden eisten een enorme inspanning. Het probleem was dat de inlanders intense prestaties moesten leveren en werken uitvoeren waar ze sinds mensengeheugen zelfs het bestaan niet van kenden en die enkel stilaan hadden leren kennen sinds Stanley door hun land getrokken was. En dan plots in 1940 moest er verschrikkelijk hard gewerkt worden, t.t.z.. productief zijn. Dat waren de inlanders sinds eeuwen niet gewoon. Het is te begrijpen dat ze er alles aan deden om aan die ongewenste en intense arbeid te ontsnappen met het gevolg dat er onvermijdelijk door de overheid ongebruikelijk hard moest opgetreden worden. De andere keuze voor de kolonie was: België trek je plan, *on s'en fout*. Zelfs na de oorlog moest er steeds een druk uitgeoefend worden om hen gewassen te doen planten en verzorgen die nochtans uitsluitend in hun voordeel waren met de bedoeling hen een inkomen te verschaffen. Met gewone overreding lukte het niet. Na de onafhankelijkheid viel de druk van de overheid weg en dus dan ook alle nieuwe gewassen. Geen de minste interesse ondanks de vele jaren ervaring en profijt die ze er uit gehaald hadden. Zo bijvoorbeeld viel de koffieproductie van de inlandse landbouwers in Rwanda in één klap van 600 op 20 ton in 1962.

Ze voelden zich bovendien niet betrokken in een oorlog tussen blanken ver weg van Congo. Dat is eveneens aanneembaar. Het waren uitzonderlijke tijden die uitzonderlijke eisen stelden en die dan ook bij het einde van de oorlog een einde gekend hebben. Veel Rwandezes gingen nadien werken in de mijnen van Katanga. Ik heb ze nooit zien vertrekken met een '*cravatte*' rond de nek. Het was uit vrije wil en ze wisten dat ze goed verzorgd werden anders zouden ze niet vertrokken zijn. En de verzorging vandaag? Ludo De Witte besluit dan maar dat de motor van de koloniale economie dwangarbeid was. Dat is er ver over. Als de nog levende 'colons' die bewering lezen, is te hopen dat ze niet stikken in hun begrijpelijke *koleire*.

Dat België na de oorlog zonder schulden was is inderdaad te danken aan onze kolonie. Volgens De Witte is dat uitsluitend te wijten aan de uitbuiting en de dwingelandij die de inlanders opgelegd werden. Waarom vergeet hij, gewild natuurlijk, de enorme opbrengst van de voorraad uranium die de Amerikanen in de mogelijkheid stelde de atoombomben van Hiroshima en Nagasaki te maken? Iedereen weet nochtans dat dit de hoofdrede is dat België schuldloos door de oorlog geraakt is.

Het is eeuwig en altijd het zelfde liedje dat we te horen krijgen. De Belgen van België zijn de bewakers van de rechtschapenheid en die zelfde Belgen die in Afrika terecht komen worden op de dag dat ze een eerste voet in Congo zetten op de slag de verschrikkelijkste uitbuiters en criminelen van de wereld. Hebben wij Belgen als enige Europeanen dan zo'n gespleten natuur? Zijn de kolonialen gevallen engelen? Of konden we niet goed tegen de warmte? Hoe is dat uit te leggen?

Volgens onze lasteraars hebben we in al die jaren niets positiefs gedaan want we lezen of horen er nooit iets over. Enkel negatieve punten worden in het lang en het breed uitgesmeerd en die zijn er ook natuurlijk. Tot nu toe werden de pijlen voornamelijk op Leopold II geschoten die nu zelfs vergeleken wordt met Hitler. Onze linkse elite verliest elk zin voor mate in hun gedrevenheid de kolonialen bij de bevolking te besmeuren. De oorlogstijd is een nieuw hoofdstuk waarin gespit kan worden om toch te bewijzen hoe slechte mensen de Belgische kolonialen toch waren.

Volgens rode Ludo is de koloniale elite 'zelfgenoegzaam en geborneerd'. We leren bij want we wisten het nog niet. Wat we wel weten dat is dat we van Congo een land gemaakt hebben en er enorm hard in gewerkt hebben en niet alleen voor eigen verrijking maar evengoed, zelfs meer, voor de inlandse bevolking. Met een rode bril ziet men de realiteit echter verkeerd. Jammer. Wat de Congolezen met onze rijke erfenis achteraf gedaan hebben, valt buiten onze bevoegdheid.

Een verbolgen Mohikaan

BOOT VLUCHTELINGEN

Tijdens de laatste weken en maanden worden wij overspoeld door media-berichten over het ellendig lot van bootvluchtelingen en het enorme aantal verdrinkenen als gevolg van het feit dat de vaartuigjes waarmee ze de Middellandse Zee overstaken zo goed als altijd totaal ongeschikt zijn voor een dergelijke overvaart. Het is opvallend hoeveel van die mensen afkomstig zijn uit het zwarte hart van Afrika.

Wij kunnen ons goed voorstellen hoe chaotisch het leven in hun eigen land moet zijn om een dergelijk risico te nemen. De opvang in Europese landen is evenmin ideaal te noemen. Wij Europeanen zijn er trots op dat wij de slavernij beteugeld en afgeschaft hebben. Maar wij moeten vrezen dat een moderne vorm van slavernij ontstaan is. Gewetenloze organisatoren – ik noem ze gewoon slavendrijvers – spiegelen de veelal jonge mensen een soort paradijs in mPutu voor. Mooie woning, waardig werk, hoog loon. Die mooie verhalen worden als zoete broodjes geslikt door veelal weinig beschaafde mensen. De geldsommen die de sukkelaars betaalden maakten van de slavenhandelaars zeer bemiddelde personen. Dat de zee-oversteek gebeurt in totaal ongeschikte vaartuigjes, en dat geen enkele garantie wordt gegeven voor succes wordt wijselijk verzwegen. Als de overvaart lukt worden de vluchtelingen opgevangen maar niet altijd in humane voorwaarden. Hierbij denk ik aan de manier waarop wij in Lobito(Angola) onthaald werden toen wij in 1960 Congo uitgejaagd waren. Wij waren toen eveneens vluchtelingen.

De eerste dagen werden wij door de Portugese Administratie gelogeerd in het asiel, in het gezelschap van verlopen blanke types, zatlappen, zeg maar uitschot. We sliepen in een grote zaal met een twaalfstal britsen en zonder enige privacy. Later heb ik ontdekt dat er in de Portugese kolonie veel van die mensen leefden.

Ik bedoel maar dat wij die gewoon waren aan een beschaafde manier van leven vonden het feit als totaal onaanvaarde personen behandeld te worden erg vernederend. Het is uiteraard zo dat de Portugese overheid niet uitgerust was om blanke vluchtelingen op te vangen., en ze zo goed mogelijk die opvang heeft gerealiseerd. Een week later werden door bemiddeling van het Belgisch gezantschap in Loanda de opvang en het verblijf veel verbeterd.

Hiermee wil ik alleen maar laten blijken dat ik- en hopelijk veel anderen- groot begrip heb voor de gemoedstoestand van de bootvluchtelingen die zich hun aankomst en verblijf in Europa anders voorgesteld hadden, waar ze ontdekten dat ze niet gewenst en vaak misprezen waren.

Onder het Europees bestuur van de meeste van die Afrikaanse landen heerste orde, er waren wegen en steden. Er was geen armoede, ziekten werden bestreden. Daarvan is zo goed als niets meer overgebleven na de Dipenda in bijna elk van die landen. Begrijpelijk dat slecht of verkeerd ingelichte mensen uitkijken naar een beter leven, en er alles voor over hebben.

Ik eindig met een politiek incorrecte vraag, waarvoor ik de verantwoordelijkheid neem.

Hebben de koloniserende landen niet te vroeg het bestuur van Afrika volledig overgelaten aan onvoorbereide mensen? Ik heb onlangs nogmaals het boek "Kongo" van Prof. Jef van Bilsen herlezen, waarin hij een dertig-jaren plan voorstelt zodat door een doorgevoerd onderwijs en opleiding geleidelijk een bekwame elite zou ontstaan die de macht kon overnemen?

Ik ken het antwoord niet, en laat het aan u lieve lezer over om erover na te denken.

Wat ik zeker hoop en wens is dat de Europese gemeenschap spoedig een gunstige oplossing vindt en uitvoert ten gunste van de boot- en andere vluchtelingen in de wereld.

Jaak en Jakoba(Jacqueline) de Meester- Callebert
Budastraat, 16/1 KORTRIJK

Jaak de Meester was jarenlang schrijver en vertaler voor het AFAC ledenblad dat onlangs 'ter ziele' gegaan is zoals veel koloniale verenigingen. De Mohikaan wint er een goede pen bij!

Congo: een late bespreking

Nu eerst heb ik "Congo" van David van Reybrouck gelezen. Sinds 2010 zijn al ongeveer 200.000 exemplaren van het boek verkocht. Zo'n late bespreking heeft het voordeel dat ik de tijd kon nemen, zonder hijgerig en vlugvlug een opinie te moeten geven.

Een historische oplichtersstreek

Van Reybrouck haakt zijn geschiedenis van Congo vast aan zijn acht reizen naar de gewezen kolonie en aan vele gesprekken over hun geschiedenis die hij naar eigen zeggen met Congolezen gevoerd heeft. Ze waren volgens hem dikwijls rechtstreekse getuigen van allerlei historische gebeurtenissen.

Die rode draad in het boek moet je met een flinké korrel zout nemen. De auteur zegt nergens dat hij Lingala, Swahili, Kikongo of Tshiluba kent. Hij is met andere woorden nooit in staat geweest rechtstreeks met minder bevoorrechte Congolezen te spreken.

Zijn vele gesprekspartners hebben altijd tot een elite behoord die geleidelijk de ondergang van het land en van de eigen privileges hebben meegemaakt en die dikwijls zelf hebben veroorzaakt. Van Reybrouck, archeoloog en romanschrijver, laat zich graag "cultuurhistoricus" noemen. Onwetende zielen horen "historicus" en denken ten onrechte dat hij geschiedenis gestudeerd heeft, terwijl hij in werkelijkheid vooral onderzoek heeft verricht naar de architectuurgeschiedenis van West-Europese dierentuinen. Maar zelfs een romanschrijver-cultuurhistoricus moet zich niet zo bij de neus laten nemen.

Kroongetuige van Van Reybrouck is "papa Etienne Nkasi", wiens portret op de omslag van het boek staat. Die man is volgens de schrijver geboren in 1882.

Van Reybrouck heeft hem geïnterviewd in 2008. Die Congolees was op dat moment... 126 jaar, zelfs drie jaar ouder dan de "Conferentie van Berlijn", waar Leopold II zijn eigen Afrikaanse "Vrijstaat" op papier wist te krijgen. Nkasi heeft dus de bekende Française Jeanne Calment met vier jaar geklopt, en dat in een verloederd land waar de gemiddelde levensverwachting nauwelijks 50 jaar bedraagt.

Hoe onnozel kun je zijn als je dat gelooft? Hoe onnozel denk je dat je lezers zijn? Zeer onnozel blijkbaar, want op het ogenblik dat Van

Reybrouck een nieuwe afspraak wilde maken voor een televisie-interview deelde de familie mee dat Nkasi zo galant was om te sterven. Jammer.

Dat interview zou één van de mooiste historische oplichtersstreken geweest zijn sedert Hugh Trevor Roper de dagboeken van Hitler voor echt verklaarde.

De familie Nkasi heeft inmiddels, met wat vertraging, iets horen waaien over het succes van het boek en rook geld. De Nkasiëts proberen sinds maart van dit jaar te incasseren, met het argument dat zij nooit toestemming hebben gegeven die foto te publiceren. Wordt vervolgd.

Is alles wat Nkasi de schrijver op de mouw heeft gespeld van a tot z gelogen? Waarschijnlijk niet. In een maatschappij van analfabeten hebben de mensen een olifantengeheugen, worden er generatie na generatie herinneringen opgestapeld en in de hoofden gestampt. In Vlaanderen mogen onze arme kleinen geen gedichtje meer uit het hoofd leren, want hun geheugen moet niet getraind worden, maar in een primitieve maatschappij als Congo liggen de zaken anders.

Ik heb in 1986 negen televisieprogramma's geproduceerd ("Als een wereld zo groot waar uw vlag staat geplant") over onze koloniale geschiedenis. Eén van de indrukwekkendste mensen die ik ontmoet heb, was scheutist Jos Ceuppens.

De pater werkte zijn halve leven in de kolonie en in de nieuwe staat. Hij vertelde me een paar indrukwekkende staaltjes van Congolees geheugen. Na de onafhankelijkheid kwamen Congolezen naar de missieposten om één en ander terug te eisen.

Tot verbazing van vele Vlaamse paters en nonnen wisten ze tot op de vierkante centimeter te vertellen hoe de eigendomsverhoudingen lagen voor Leopold zijn klauw op het land had gelegd. Ceuppens vertelde ook over de problemen die de eerste zwarte bisschop, Pierre Kimbondo, had met zijn zwarte paro-

chiepriesters, die hem niet respecteerden. Een vergadering met blanke en zwarte bisschoppen, priesters en missionarissen eindigde in een laaiende ruzie en stopte abrupt toen een Congolees uitriep dat hij er niet aan dacht iemand uit een slavenfamilie te gehoorzamen.

Alle blanken keken elkaar verbijsterd aan. Iedere Congolees kende duidelijk de oorzaak van de problemen, maar al die blanken - die soms al vijftig jaar in de kolonie verbleven - wisten van toeten noch blazen.

Van Reybrouck was de woordvoerder van het even naïeve als kinderachtige initiatief G1000, waarbij 1.000 burgers alle communautaire problemen eens zouden oplossen en de rol van het parlement zouden overnemen.

Het werd een flop van jewelste. Sindsdien is de België-minnende schrijver wat minder in de media aanwezig.

Je zal in het hoofdstuk over de kolonisering geen woord vinden over de spanningen tussen Walen en Vlamingen, over de discriminatie van Vlaamse kolonials, die hun kinderen soms niet eens een Nederlandse naam durfden geven om hun loopbaan niet te schaden. Van Reybrouck is erin geslaagd consequent en vooral irritant alleen de Franse namen van steden en provincies in de koloniale tijd te gebruiken, zonder zelfs de moeite te doen te melden dat er ook zoiets bestond als Leopoldstad, of de Evenaarsprovincie. Natuurlijk hamert hij voortdurend op het feit dat de koloniale overheid de Congolezen een etnische stempel gaf, zodat velen zowel voor als na de dekolonisatie het stam- of clanverband beklemtoonden.

Misschien heeft de koloniale overheid daarin gefaald, maar dan moet je ook de andere zijde van de medaille belichten. Wat belette de Congolezen even diepgaand de goede kant van de kolonisator te internaliseren: werken, respect voor vrouwen, afspraken houden, endemische corruptie vermijden, enzovoort. De volkomen verloedering van het land schrijft de auteur wat te graag toe aan het schabouwelijke gedrag van een schurk als Mobutu. Maar hij citeert niet de vele bronnen uit de vroege jaren 60, die de enorme achteruitgang van het land aantonen op een ogenblik dat Mobutu nog niet aan de macht was.

Geen linkse clichés

En toch is dit een belangrijk boek, dat onze perceptie van de Congolese geschiedenis waar-

schijnlijk voor vele jaren zal bepalen. De stijl en de taal zijn briljant, zij het dat het boek minstens honderd bladzijden te lang is. Het werk vermijdt de vele linkse gemeenplaatsen die je elders tot vervelens toe leest. Lumumba komt tevoorschijn als de intelligente maar labiele demagoog die hij was en als de volslagen mislukte politicus die zichzelf in sneltreinvaart naar de ondergang heeft gevoerd.

Bij zijn bezoek aan de VS eiste hij zonder afspraak of voorbereiding tezelfdertijd een gesprek met president Eisenhower en een blonde vrouw voor de nacht. Op zijn vlucht naar zijn machtsbasis in Stanleystad stopte hij in meerdere dorpen om politieke toespraken te houden, zodat Mobutu's troepen hem zonder problemen bij de lurven konden grijpen. Van Reybrouck beschrijft voorbeeldig de dynamiek van de niet te stoppen dekolonisatie. Zijn Congolese gesprekspartners geven zonder uitzondering toe dat het een stommeit was in januari 1960 de onafhankelijkheid te eisen. Vijf jaar langer koloniaal bestuur had sommige latere rampen misschien vermeden.

Vorige week was het weer hommeles in het oosten van Congo. Van Reybrouck beschrijft hoe vreselijk het er de laatste tien jaar in meerdere "Grote Afrikaanse oorlogen" is aan toegegaan. Je wordt als lezer zelfs een beetje moe bij de beschrijving van die verschrikkingen die al miljoenen mensen het leven hebben gekost. Je vraagt je af of het ooit nog goed kan komen. De chaos, de anarchie, het geweld, de corruptie hebben de hele maatschappij aangetast: politieke kleptocratie heerst overal, tot de allerarmste Congolees.

In dat land heeft iedereen boter op het hoofd. Immoraliteit heeft op een paar uitzonderingen na iedereen in zijn greep. Gewoon fatsoen en een beetje burgerzin kunnen slechts met een reusachtige lantaarn gevonden worden. Congo is verrot tot in elke vezel. Van Reybrouck vermijdt de enige mogelijke conclusie uit zijn boeiend verhaal.

Die kan alleen maar zijn: "dat wat kan (zoals de ontwikkelingshulp in dit bodemloze vat), helpt niet; dat wat helpt, kan niet (rekolonisatie)". Dat laatste is "racisme". Geen enkele Europese staat zou vandaag nog de honderden miljarden willen ophoesten en de duizenden mensen willen werven om die mislukte natie zelfs maar een klein beetje uit de modder te tillen.

JAN NECKERS

Dirk Vandewalle Z1925 Z 2015

Ek word oud

Ek kyk in die spieël en ek sien daar
 'n ou gesig, wat vir my terugstaar
 en ek mymer so maar:
 Ja nee, daar 's geen fout,
 daai kêrel is oud;
 sy hele gesig, dis simpel,
 is een en al rimpel.

Sy oë blink egter nog warm genoeg,
 hy is seker nog nie lewensmoeg;
 die groot vuur in hom is dalk uitgebrand
 en sy bootjie lê vasmeeer op die strand,
 maar hij geniet nog met oog en met oor,
 waar vry en vasklou hul krag dalk verloor.

Dis nie net laaities, wat sê vir hom 'Oom'
 hul ouers ook, wat hou sake in toom.
 Hy praat maar min oor oumenskwale,
 of oor sy lewensmanewale,
 Swartes noem vir hom 'Madala',
 want sy pad word kort tot aan Walhalla.

Toe sien ek !!!
 'k het my amper doodgeskrik,

dis ek, Dirk Van de Walle !

TWEE MERKWAARDIGE MOHIKANEN VERLIETEN ONS...

In het pittig gedicht hierboven scheen de negentig-jarige Dirk Vandewalle zijn einde te voelen naderen. In 1950 richtte hij met zijn broer een bouwbedrijf op in Leo om dan gedwongen uit te wijken naar ZUID-AFRIKA waar hij stierf in zijn geliefde Kaapstad. In volgende Mohikaan méér over z'n leven;

Priester Manu DeZeine (Brugge°1927+17/1/16) werd in 1954 'FideiDonum' missionaris, leraar Gr-Lat-FR in Luluaburg (St Louis) en Stanley stad (Sacré Coeur) om in 1959 secretaris te worden van Kardinaal Malula wiens historisch duel met Mobutu ook een einde stelde aan zijn kort maar bewogen Congoleven. Vanaf 1962 werd hij secretaris van 3 Bisschoppen! Was ook directeur van MISSIO en stichter MEMISA.

Het is onbegrijpelijk dat (bij mijn weten althans) geen enkel overheidsinstantie, noch een of ander, nochtans menigvuldige professionele Federaties, reageren op de krenkende lastercampagne die een aantal demagogische en media-geile journalisten en schrijvers aan de dag leggen omtrent het belgisch koloniaal beleid daterend van voor de onafhankelijkheid in 1960.

Lastercampagne tegen eigen landgenoten, die nochtans van Belgisch Congo een modelstaat-de mooiste en meest welvarende van het toenmalige koloniaal Afrika-maakten, getuigt niet alleen van onwetendheid maar vooral van sensationeel negativisme!

Bij de onafhankelijkheid in 1960, droegen wij aan de congolese bevolking en de toenmalige overheid, een prachtig, rijk ontwikkeld land over, beschikkend over een perfecte infrastructuur, onderwijs instellingen en gezondheidszorg voor de gehele bevolking, industriële capaciteit waaronder mijnbouw, moderne land en bosbouw exploitaties, natuur beschermende organisaties, onderzoekcentra van diverse aard, prachtig "behuisde" nationale parken en toeristische accommodatie, huisvesting voor iedereen, modelsteden met alle nodige voorzieningen enz...

Niet één verslaggever looft dit immense werk....integendeel!

Lamentabele "zagezegde" ontdekkings(??)reizen met interviews van, nu in de miserie levende, half verwilderde congolezen, uit verwaarloosde steden of troosteloze dorpen, worden gretig gefilmd. Zinloze en laaghartige vragen naar hun mening over vb Stanley (??) Leopold II (??) en de oudkolonialen, getuigen van weinig "takt". Anderzijds wordt geen verantwoording gevraagd voor de erbarmelijke toestand waarin het land zich nu, na 50 jaar eigenbeheer, bevindt en voor dewelke zij zelf en hun opeenvolgende leiders verantwoordelijk zijn. Dit punt wordt zelfs niet aangeraakt. tijdens de interviews en wordt België opnieuw beschuldigd!

A.A.M.J. CRAET - Roeselare

IK WAS JONG en IK LEEFDE IN CONGO

Het levensverhaal van 15 Belgische Vrouwen in onze Kolonie door Dominique DE METS (Van Halewyck ISBN 978-94-6131-379- 9)

Mevrouw De Mets was te gast op ons kerstfeest van december 2015. In volgend MOHIKAAN nummer komt meer over dit positief Congo boek samen met de presentatie van ons eigen " Vrouwenboek" met als titel:

" Heren kolonialen, wij Dames waren toch ook in jullie Congo! "

Bedankt voor uw bericht op mijn voice mail van mijn werk en voor uw lovende woorden na het lezen van mijn boek; Dat deed mij plezier.

Inderdaad, de plaats die vrouwen bekleedden in koloniale projecten is lange tijd onderbelicht gebleven. Ze hebben nochtans een discrete maar essentiële rol gespeeld in het koloniale radarwerk door België bestuurd.

Er zijn dus zoveel boeken over wat mannen in Congo deden en zelf was ik heel nieuwsgierig naar wat de vrouwen daar deden. Ze zijn nog steeds gehecht aan Congo en ik wou uitspitten waarom?. Ik wou een collectief portret maken van de Belgische vrouwen in Congo, de invloed van hun aanwezigheid zoeken en dat te meten op de koloniale samenleving, dan vooral in het dagelijkse leven. Werken in hoge temperaturen, creatieve oplossingen zoeken bij onvoorziene omstandigheden met veel fantasie en plantrekkerij. Ze waren fier en met plezier konden ze sommige irritante situaties de baas.

Deze vrouwen, het viel me op, kwamen allemaal uit de tweede wereldoorlog. Een sombere periode en hun vertrek naar Congo opende perspectieven. Ze konden vluchten van hun strenge vaders en gingen op in het avontuur. Ze leerden nieuwe talen.

De missies speelden eveneens een belangrijke rol in het koloniale systeem. Zij wijdden zich aan openbare gezondheid en onderwijs. Een belangrijke economische factor dus. Door het uitoefenen van deze caritatieve activiteiten konden de missiezusters zich weerbaarder opstellen ten opzichte van mannelijke autoriteiten.

Ze hebben hun stempel gedrukt op de gezondheidszorg, de bescherming van moeder en kind, het onderwijs en vooral.....het oprichten van vrouwenverenigingen.

De broussardes hebben geleerd autonoom te zijn. Vrouwen verwierven daardoor manoeuvreerruimte.

Hoe denk ik zelf over de koloniale periode ?

Voor mij leek het een modelkolonie die jammer genoeg vroegtijdig werd afgebroken. Dit beamen ook alle getuigen. Ik heb er zelf nooit geleefd. Volgens mij heerste daar een enorme collegialiteit onder de Belgen. Een onbeschrijflijke saamenhorigheid in het dagelijkse leven. Warme omgeving, bewust samen iets opbouwen. Liefst heel vlug met de Congolezen.

Waar is het volgens mij fout gelopen in Congo ?

Wel de truuk is om terecht te komen in een kolonie, maar je niet als koloniaal te gedragen. Ttz. Koloniaal zijn is niets oneerbaars, maar vandaag mag het het woord koloniaal bijna niet meer uitspreken of je wordt verdacht van racist. Wat me opviel volgens mijn getuigen is de overgang naar onafhankelijkheid veel te vroeg gebeurd en op een te korte periode. Te Vroeg, Te snel en onvoorbereid.

Wat wil ik nog kwijt over Congo ?

Lees verder met recensies van onze leden in het april-nummer van De Mohikaan.

Voorlopige lijst STEUNENDE ERELEDEN 1 februari 2016

Meer dan de helft van de MOHIKANEN vereffenden hun lidgeld en abonnement voor 2016. Plaats en tijdsgebrek beletten ons de VOLLEDIGE lijst af te drukken maar dat komt dan in ons aprilnummer, wanneer de inschrijvingen zullen afgesloten worden.

Maar " VOOR WAT, HOORT WAT " en zo volgt hieronder de voorlopige erelijst van de 92 steunende ereleden die in een " gulle bui " spontaan €25- overschreven. Zo kan onze vriendenkring acht NGO's steunen waaraan Mohikanen direct meewerken.

ALENUS Willy .
 ALLEMEESCH Daniel
 ANNYS Samuel
 ANTHONISSEN Corneel
 BAERT Oswald
 BEVERNAGE Guy
 BONNE Rose-An
 BURGRAFF Joseph
 BOUCKAERT Eugene
 BRUNEEL Herman
 CALLEWIER Alex
 COCQUERAUX Vic
 COLAERS-VdVoorde
 DAMMAN Claude
 DE BAETS Herman
 DE BEUL Marie-Thér.
 DE BRUYNE Grietje
 DE CLERCQ Jean-Pierre
 DE CUYPER Jean
 DE DECKER Mia
 DE JONGHE Patrik
 De MEESTER Jaak
 DE MEYER Raoul
 DE PAUW Gilbert
 DE VESTELE Philip
 DE VISSCHER Luc
 DEBEUCKELAERE Michel
 DECLERCQ Edgard
 DEFEVER Eddy
 DEJONCKHERE Gilbert
 DEJONCKHERE Hilda
 DENYS Gerard

DELMOTTE Josephine.
 DEMOLDER Cecile
 DE RUIJTER Alex
 DESSEL Lieve
 DESCHODT Beatrix
 DE TROCH Robert
 D'HAENE Andrea
 DUITSCHAEVER Benedict
 EERDEKENS-SCHOOF
 EGGERMONT Boudewijn
 ERVINCK Karel
 GABRIELS-VPOELVOORDE A
 GEVAERT André
 GHEYSSENS Antoine
 GRYSON Jurgen
 HERMANS Walter
 HENNAERT David
 HOSTE Hendrik
 HOEREE Lucien
 INGELS Wilfried
 JASPERS Louis
 LEICHER Bernard
 LENOIR Joseph
 MAERTENS Mariette
 MARTENS Marcel
 MERGAERT Jozef
 MICHAUX Armand
 PATOOR Jacqueline
 PERMEKE Joeppie
 REYNDERS Paul
 SABBE Albert
 SCHARPE Jan

SCHELDEMAN Marc
 SCHELFHOUT Josepl
 SIMOENS Liliane
 SIX Ivan
 SOURIS-SLABINCK
 STAELENS Freddy
 SOUBRY Yolande
 STROBBE Marcel
 STROOBANDT Anette
 SUYS Renaat
 TAS Raymond
 UYTENHOVE Gaston
 VANCOTTHEM Arthur
 VANDENHOLE Chrisje
 VAN EYNDHOVEN Louis
 VAN RAEMDONCK A.
 VANDEKERCKHOVE Jan
 VANDEMAELE Frank
 VANHERPE Karel
 VANHERREWEGHE Roland
 VANHOUCKE Mia
 VANNESTE Hugo
 VAN SEVEREN Frans
 VERBEKE Norbert
 VERBIST-MERTENS A
 VERHEZEN Charles
 VLAEMINCK Fernand
 VLASSENROOT Marc
 VYNCKE Lucienne
 ZUUN Missiehuis

Wij, de laatste der Mohikanen
 Wij, de laatste der Mohikanen
 Wij, de laatste der Mohikanen
 Wij, de laatste der Mohikanen
 Wij, de laatste der Mohikanen
 Gij en ik

Aan alles komt een einde, ook aan 'tmaken van CONGO-HERINNERINGS-BOEKEN!
 Maar nr7 (600blz-300fotos) dat wordt een topper en verschijnt rond Pasen.
 "MAAR ZEG EENS HEREN, WIJ WAREN ER TOCH OOK BIJ IN "JULLIE" CONGOKOLONIE"?
 Dit is de veelzeggende titel: 30 koloniale vrouwen, allen Mohikaan-leden
 vertellen met fotos, brieven en dagboeken hoe ZIJ het grote avontuur heb-
 beleefd en ervaren in stad of broesse, als koloniste, missiezuster of, of, of.
 Dit boek wordt enkel gedrukt op bestelling, zal weer slechts 25euro kosten
 en is omwille van de zeer persoonlijke inhoud alleen voor onze leden...